

der selv fra min tid i Europaudvalget til talrige sager, hvor jeg synes, at Kommissionen er gået meget vidt i deres fortolkning af EU-bestemmelserne. Der kunne være hele spørgsmålet omkring forbud mod tobaksreklamer osv., hvor jeg jo mener, at det har haft en klart sundhedsfremmende effekt, men hvor Kommissionen altså fortolkede det sådan, at det var indre marked-regler. Og det vil der ikke alene være en juridisk, men så sandelig også en politisk diskussion af, og den skal vi fortsætte med at have.

Morten Messerschmidt (DF):

Det er dejligt at kunne konstatere, at Dansk Folkeparti og justitsministeren i den her sag er enige. Men så kunne jeg godt lide at vide, om ikke justitsministeren – jeg har forståelse for, at justitsministeren ikke kender og kan forholde sig til den konkrete sag – kan se et problem i, at man altså i et hjemmelsgrundlag, der er omfattet af danske retsforbehold, ikke kan gennemføre noget, fordi det er for snævert, og dermed udvider omfanget af et direktiv for at kunne indføre det i et sæt hjemmelsregler, som altså ikke er omfattet af det, som det danske folk har ønsket i 1973.

Det er jo fuldstændig undergravende for hele tankegangen om, at vi skal kunne afholde os fra at blive bundet af de retspolitiske beslutninger, som bliver truffet af EU's organer generelt, og jeg er glad for at høre, at også justitsministeren kan konstatere, at EF-Domstolen jo politiserer en lang række af disse sager.

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil sige tre ting til hr. Morten Messerschmidt. For det første vil jeg sige, at det, der for mig at se er det helt afgørende, og det, der er afgørende for regeringen, jo naturligvis er, at man holder sig inden for de hjemmelsbestemmelser, der nu engang er. Vi ønsker ikke, at der skal være stor juridisk diskussion om, hvorvidt man benytter sig af den rigtige hjemmel.

Det andet, der er at sige, er naturligvis, at EU-samarbejdet jo ikke er en statisk størelse. Det er et dynamisk samarbejde, som jeg mener er til meget stor gavn for Danmark og den danske befolkning, og derfor kan man jo ikke bebrejde Kommissionen eller for den sags skyld medlemslandene, at de ønsker at videreudvikle samarbejdet. Der tror jeg, at Dansk Folkeparti og regeringen måske er en kende uenige på det punkt. Men jeg begræder sådan set ikke, at man dynamisk forsøger at udvide samarbejdet. Det,

jeg bare synes er væsentligt, er, at man bruger de hjemler, der er til stede, retmæssigt.

Det tredje, jeg vil sige til hr. Morten Messerschmidt, der nu blander det retlige forbehold ind i det, er: Det er jo ikke nogen hemmelighed, at mit parti ønsker det retlige forbehold væk, det ønsker det andet regeringsparti også, og jeg mener, at det skader Danmark, at vi ikke er fuldt ud med i det retlige samarbejde. Jeg synes, at den måde, vi tænker på i Danmark, også på det retlige område, kunne komme de andre EU-lande til gavn.

Kl. 13.20

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg er fuldstændig bekendt med, hvilken holdning regeringen har til det her, men jeg har da en forventning om, at regeringen føler sig forpligtet over for den beslutning, som det danske folk har truffet, i forhold til at vi altså nu engang har et forbehold over for del 4 i Nicetraktaten, og det må regeringen jo være fuldstændig forpligtet til at administrere efter.

Derfor synes jeg, det er relevant at få at vide, om regeringen ikke også ser et problem i, at man altså fra Rådets og Kommissionens side lægger op til, at et snævert direktiv med få regler ikke kan vedtages på grund af danske retsforbehold, men at et bredere direktiv med mange flere regler godt kan. Specielt i forhold til den forfatning, som regeringen jo også taler varmt for, synes jeg da, at der må være nogle betænkeligheder ud fra et sådan rent anstændighedsmæssigt og demokratisk synspunkt fra regeringens side i forhold til, at man altså har nogle regler, som det danske folk klart og utvetydigt har sagt nej tak til, men som man alligevel tvinger ned over os.

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil sige til hr. Morten Messerschmidt, at det jo ville være dejligt, hvis EU-ret og EU-politik var en eksakt videnskab, for så kunne man slå op i en bog, og så kunne man finde løsninger på alle de juridiske spørgsmål, man kaster op i luften. Det kan simpelt hen ikke lade sig gøre.

I den forholdsvis korte tid, hvor jeg har siddet til rådsmøder i EU-sammenhæng, har jeg adskillige gange oplevet, at der er uenighed i forhold til den juridiske vurdering, som Kommissionen anlægger – den bygger naturligvis også på nogle politiske visioner, som den ansvarlige kommissær har sagt er den vej, vi går, og derfor opbygger vi en givet rammeafgrænsning på en vis måde – og så den vurdering, som f.eks. Rådets juridiske